

Manden var højt oppe i Halvtreserne og desuden næsten blind, så det var ikke faldet ham ind for Alvor at betragte ham som Rival. Men Andendagen efter sendte Jytte Abildgård ham et lille Brev med et Afslag i den for hende så karakteristiske Form, at hun bad ham om ikke at opsætte sin Rejse længer „for at der ikke skulde ske nogen Ulykke“.

Nogle Måneder efter hørte han i Paris, at en svensk Friherre og Væddeløbsrytter gjorde Stormkur til hende, og at man ventede en Forlovelse. Og i de følgende to År, mens han flakkede om i Evropa for sine Studiers Skyld, nåede der ham Gang efter Gang nye Rygter om en forestående Forbindelse, som dog aldrig blev til noget. Han måtte da ofte tænke på, hvad hun engang underlig sørgmodigt havde sagt til ham, at det vistnok ikke var Vorherres Mening med hende, at hun nogensinde skulde blive gift.

Kort Tid efter, at han var kommen hjem, stødte de en Dag uforvarende på hinanden i Ridehuset. Hun gav ham Hånden som i gamle Dage og ønskede ham velkommen tilbage. Hun havde i Mellemtiden fået opsat Hår men syntes iøvrigt uforandret, var i hvert Fald lige så smuk, og netop i Ridedragt og tilhest tog hendes energiske Skikkelse sig dejlig ud. Men hun var kun en mådelig Rytterske. Hun havde altid så meget for med Hesten og morede sig med at få den til at gøre Kunster, en Færdighed, hun rimeligvis skyldte sin forhenværende Tilbeder, den svenske Friherre og Væddeløbsrytter.

Et Par Uger mødtes de næsten daglig på det samme Sted, indtil hans Læge forbød ham at ride. Siden så's de mest i hendes Hjem. Både Moderen og hun levede på det Tidspunkt ret isoleret. De mange Forlovelsesrygter, der stadig flagrede op af hendes Fodspor, havde fået deres Omgangskres til at trække sig lidt tilbage. Det var næsten, som om der var i Færd med at lægge sig et Skær af Tvetydighed over hendes Person. Hun talte engang selv derom med nogen Bitterhed og var åbenbart til Tider stærkt forpint.

„Synes De ikke, Jytte har forandret sig meget?“ spurgte Moderen ham engang, da de sad alene sammen.

Han måtte give hende Ret. Hendes Frimodighed var borte. Hun kunde vel endnu til Tider være munter og give kvikke Svar; men for det meste sad hun tavs og med et tungt Træk om den tætsluttende Mund, — ja hun kunde have et næsten ængstende grublende Udtryk i Øjnene, når hun kom inde fra Ensomheden i sin